

Universitätsbibliothek Paderborn

Meditationes De Præcipvis Fidei Nostræ Mysteriis

Vitæ ac Passionis D.N. Iesv Christi; Et B.V. Mariæ; Sanctorumq[ue] et
Euangeliorum occurrentium Cum Orationis Mentalis circa eadem praxi In
sex partes tributæ

Qvae Considerationes De Peccatis, [et] quatuor hominis nouiſſimis; necnon
[et] quosdam orandi modos ... complectitur

Puente, Luis de la

Coloniae, 1611

Med. 4. De grauitate peccati, ob vilitatem hominis Deum offendentis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54597](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54597)

quentati! Hæc me permonere debent, ad ingentem scelerum meorum detestationem; atque incitare, vt toto animi conatu elaborem, quo à misera hac seruitute absoluar, & spiritus meus libertatis suæ restituatur, egoque totus ad Creatoris, & Liberatoris mei seruitium redeam, ei que me totum impendam: qui supplici prece mihi rogandus est, vt quandoquidem d *sanguine suo precioso* me redemit, *di. Pet. 1. 19.* quò hac ratione à durissima peccati tyrannide vindicaret, nouoque hoc titulo, suum seruum constitueret; non patiatur me e *carni*, *vi e Rom. 8. 12* tiis, ac diabolo, iuratissimo ipsius hosti *deseruire.* 13.

MEDITATIO IV.

GRAVITAS PECCATI,
colligitur ex hominis, qui Deum offendit, vilitate; & nihilo, quod ex se ipso habet.

IN I S meditationis huius est, cognoscere gravitatem iniurie, DEO per peccatum illata, ex summa eius, qui illam infert, vilitate: nam quò vilior is est, qui offendit, eò maior est eius temeritas, & impudentia: dum supremum vniuersitatis Monarcham abiectissimus vermis offendere audet.

PUNCTVM I.

P R I M O. considerandum mihi est, quid
 sim quoad corpus: ponderādo videlicet,
 a *Gen. 3. 7.* originem meam esse a *ex limo terra*: fi-
 b *Isai. 40. 6.* nem verò puluerem; b *carnem* meam esse *fæ-*
Iac. 4. 14. *nam & florem agri*, subito marescentem; & vi-
Iob. 14. 1. tam meam flatum ventri, aut c *vaporem ad mo-*
ditum parentem; imò vt *umbram fugere* ait
 Iob. & cum aded breuis sit, ea tamen, (vt icē
 ait) *drepleta est multis miseriis*, variisque ne-
 cessitatibus, fame, siti, calore, frigore, dolo-
 ribus, infirmitatibus, egestatibus, mortisque
 periculis, vrgetur: nec vel vnum vitæ diem,
 quietis aut sanitatis, certum atque securum
 habet; aded, vt meis duntaxat viribus, ex hisce
 miseriis emergere nequeam, nisi me Deus pro-
 tectione, & prouidentia sua, ab illis eripiat.
 quæ igitur maior insania esse potest, quam
 hominem, tot necessitatibus, & miseriis sub-
 iectum, tantam sibi audaciam assumere, vt
 vnicum suum liberatorem, & protectorem
 audeat offendere? Quæ maior amentia, quam
 carnem, quæ cinis, & puluis est, sterquiliniū
 puditissimum; teterrimorum vermium exa-
 men, ipsa putredo, tantum præsumere, vt
 summum illum Spiritum immensæ maiesta-
 tis, ante cuius conspectum, cœlorum pote-
 states, & alij Spiritus beatissimi contremi-
 scunt, irritare, & nouis quotidie iniuriis, ad
 iracundiam prouocare audeat? e *Quid superbis*
terra & cinis? f *O testa de Samis terra. O vas,*

cur *factori tuo contradicis*? O caro miserabilis, si hominem, qui temporiam tibi vitam adimere, nec maius aliquod nocumentum adferre potest, tantopere pertimescis, cur **D E V M**, qui sempiterna te vita privare, æternisq̃ue gehennæ incendiis addicere valet, non metuis? Ad te igitur redi; &, vel proprii commodi intuitu, cessa eum, qui è tantis malis te vindicare potest, offendere. His considerationibus, vehementer erubescam; & obstupescam, me ad tantam mentis inopiam deuenisse, ex qua in tantam audaciam, & impudentiam eruperim: simulq̃ue Dominum meum **I E S V M C H R I S T V M** supplex deprecabor, vt propter carnem suam sanctissimam, insolentiæ ingnoscat meæ carnis, eamq̃ue deinceps rationi subditam esse iubeat.

PUNCTVM II.

SECUNDO expendam, quid sim quoad animam: de nihilo enim creatus, a *Substantia mea tanquam nihilum est ante Deum*, ideoq̃ue, nihil ex me valeo aut possum; imò iterum in nihilum redirem, nisi **D E V S** perpetuò me conseruaret: ideo *b nihil sine eo facere possum*. Deinde in peccatis conceptus sum: ex quo magnam quoque ad peccandum propensionem hæreditavi. Quin etiam propter passionum, & appetitionum mearum immoderantiam, innumeris ignorantia

a *Psal. 38. 6.*b *Ioan. 15. 6.*

rantia

rantia, & errorum tenebris obuolutus iaceo: propter inimicorum visibilibus, & inuisibilibus, omni ex parte circumstantium multitudinem, variis intus, extra tentationibus exagito: quibus ob liberi arbitrij imbecillitate, sæpè consensu, & etiamnum consentio; multa quotidie scelera committens, quibus eò deuenio, ut minus etiam sim, quàm nihilum, minus enim est malum, re ipsa non esse; quàm, cū existam peccare: *c bonumq, mihi fuisset, si natus non fuisset*, potiùs quàm, ut ad æterna supplicia detrudar.

c Matt. 26.
24.

II,

Cū porro eiusmodi sim, multò tamen peius id est, quod esse possum, ob nimiam mutabilitatem, & fragilitatem meam; quippe, quæ admodum ex filo globus deprehenditur, ita ego ex motionibus internis, quibus me ad innumera peccata, infidelitates, blasphemias, iras, & libidines pellici sentio, coniecturam facere possum, me omnibus hisce peccatis obnoxium esse: atque ad eò in illa facile prolapsurum, si manum suam Deus à me subtraheret: Imo & ex his, quæ omnes mundi peccatores perpetrant, & perpetrare possunt, conijcere valeo, quid ego facerem, meæ soli relictus libertati. Quia (vbi S. Augustinus inquit) *nullum peccatum est, quod vnquã fecerit homo, quod non possit facere alter homo*. Idcirco statuat, me, omnium, quæ in mundo sunt peccatorum, fontem esse, & scaturiginem; nec ab similem cani mortuo ac fetido, solo aspectu intuentibus horrorem adferenti: aut cada-

S. Aug. in
Seriiloq. cap.
15.

ueri-

ueri in sepulchro vermibus scatenti, quod paulatim putrescens, in puluerem redigitur. Propter quæ, memetipsum omninò despiciēs, dignum etiam iudicabo, qui ab omnibus contemptui habear. Quod cùm ita sit, potest ne vlla infania vlteriùs progredi, quàm vt sciēs, volensque, diuinam maiestatem offenderim? Si enim ex me ipso nihil sum, vnde mihi hæc frons, & audacia; vt eum, qui est ipsummet esse, audeã irritare! quo me, non solùm esse ipso, quod habeo, indignum reddo; sed infra ipsum nihilum me etiam abiicio: si tot miseriis, quæ animæ meæ obuenire possunt, obnoxius sum: cur eum, qui me tutari, & vindicare ab illis potest, placare, & propitium reddere, non laboro? O Deus animæ meæ, respice illam, & quandoquidem de nihilo eam eduxisti; de nihilo, quod peccatum est, eam nunc extrahe, tibiq; coniunge: vt per te esse, & vitam gratiæ, in præsentem obtinere; & in futuro beatam, sempiternamque gloriam consequi valeat. Amen.

PUNCTVM III.

TERTIO considerans, huius esse, & bonorum omnium, quæ habeo, exilitatē, si ea cum Deo conferantur; procedē q; gradatim, primùm perpendam, quid sim omnium hominum comparatione; deinde, quid hominum iuxta, & Angelorum collatione: tum quid omnes simul creaturæ sint, si cum Deo conferantur. Audi Isaiam. *Omnes gētes, quasi non sint; sic sunt coram eo, & quasi nihilū,* *Isa. 40. 17.*

& inane

III.

b Sap. 11. 23. *Et inane reputata sunt ei; Et Sapientemib; Tanquam momentum statera, sic est orbis terrarum; & tanquam gutta roris ante lucani, quæ descendit in terram. Quid igitur solus ero, cū Deo collatus? quemadmodum stellæ in solis præsentia videri nequeunt, & sunt quasi non essent, ita ego, quantumuis grandibus, & eximiis bonis ornatus essem, in Dei præsentia sum quasi non essem; & multò minus, quàm si acarus, aut teredo cum vniuerso terrarum orbe conferretur.*

Scientia mea, virtus, potentia, discretio, fortitudo, venustas, & cætera bona omnia, quæ habeo, & habere possum, nihil sunt eorum, quæ Deus habet, comparatione: Ac proinde non iniuria Christus ait. c *Nemo bonus, nisi solus Deus*, nemo etiam potens, nemo fortis, nemo pulcher, nisi Deus, qui solus est ipsa bonitas, sapientia, & omnipotentia: in cuius comparatione bonitas, cæteraque perfectiones, nomen hoc haudquaquam merentur.

c Luc. 18. 19.

Quæ igitur mens capere potest, homini tantum nihili tantam inesse audaciam, vt Deum suum contemnere, illumque nouis indies sceleribus offendere audeat? O amentiam meam! O me miserum, qui sum ausus talia! O Deus immense, in cuius comparatione sum quasi non essem, per infinitam Esse tui excellentiam, te rogo, & obsecro, vt omnia peccata mihi dones; mentemque meam cælesti luce illumines, qua vililitatem, & infelicitatem, in quâ propter sce-

lera

Iera p. o lapsus sum, cognoſcani: cōcede mihi,
vt meipſum deteſter, contemnam, & minoris
me, quam ipſum nihilum ducam, ac pro ad-
miſſis, dignam cum S. Iob. d *inſauilla & cine-* d Iob. 42. 6.
re pœnitentiam agam talemque meipſum in
conſpectu tuo, qualis reuera ſum, reputem.

MEDITATIO V.

PECCATI GRAVITAS,
ex infinita Dei, qui eo offenditur,
excellencia, deprehenditur.

HÆC MEDITATIO est o-
mnium efficacissima, ad ex-
citandum veram animi con-
tritionē, intimūq; de pec-
cati dolorem, quoniam agit
de amore Dei super omnia:

dum grauitas peccati, non tantum ex offenden-
tis vilitate, verumetiam ex eius qui offensus est
excellencia, aestimatur: Quia tanto maior est
iniuria, quanto is cui irrogatur, prestantior est,
atque excellentior: cum igitur Deus in suo esse, D. Tho. 1.
& perfectionibus infinitus sit, peccatum etiam, 2. q. 78. a. 4.
quā Deum respicit, quem offendit, erit (vt 3. p. q. 1.
S. Thomas ait) iniuria quasi infinita. a. 2. ad 2.

PUNCTVM I.

PRIMUM perpendæ erunt infi-
nitæ perfectiones, quas DEVS ha-
bet in semetipſo: illæ præsertim, qui-
bus peccatum directè opponitur, & ex quibus

maio-